

— Да ти кажа ли, Ленче, — прозвуча остро неговият гласъ, — най-добре е да го изпратимъ въ яслитѣ. Не знаемъ кои сж родителитѣ, здрави ли сж, здраво ли е детето. По-добре ще си изберемъ сами нѣкое отъ тамъ?

Тйянева печално погледна малкото, което дишаше все по-учестено, въздъхна и отговори:

— Бедното детенце, безъ майка, безъ домъ! Защо ги раждатъ такива? И тѣзи майки... Какви сърдца иматъ! Та то е болно, бузкитѣ му пламнали, вижъ какъ диша. Ще умре тука и ще ни създаде толкова грижи.

Тйяневъ почна да се разхожда загрижено, но мълчеше.

Следъ малко тѣ решиха да повикатъ по телефона стражаръ отъ участъка, за да вземе детето и отидоха да се хранятъ. Малкото лежеше неподвижно съ червени бузки, като голѣма, ярко боядисана кукла. Дишането му бѣ все така учестено, трескаво, съ слаби хъркания.

Когато стражарътъ дойде и понесе детето, готвачката на Тйяневи, стара и опитна жена, полюбопитствува да го види въ коридора. Тя отви одеялото и въ сжщия мигъ изохка. Детенцето лежеше съ повиснала главичка, пламнало лице и обърнати очи. Носленцето му бѣ раздуто и ноздритѣ отгвѣре синьо-черни.

— А-ахъ! Боже мой! — въздъхна жалко готвачката. — Та, то, горкото, умира! Ахъ, душичка некръстена, ахъ сиротинка захвърлена, кой ще ми те оплаче, кой ще ти палне кандилце!

Тя набожно се прекръсти, прекръсти три пжти малкото и презъ сълзи, тайнствено прошепна:

— Во името на отца и сина и светаго духа — аминъ!